

L'obsessió de Laffer

LUIS DE SEBASTIÁN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 19.04.09

Arthur Laffer és un economista que, sent professor de la Universitat de Chicago, va popularitzar una corba que es doblegava cap enrere (com un arc tensat) per presentar la relació entre el nivell d'impostos i la recaptació fiscal. Amb ella va aconseguir convèncer el president Reagan que, abaixant els impostos indiscriminadament, recaptaria més ingressos fiscals. La quadratura del cercle, vaja: abaixar els impostos per recaptar més. Una mica d'això proposa el catecisme econòmic del PP. La idea de Laffer era que, al tenir més ingressos disponibles, els empresaris invertirien més (i no ho estalviarien per als mals temps), i els ciutadans gastarien tots els diners que ja no havien de pagar a Hisenda (i tampoc els estalviarien, per si de cas). Aquests comportaments d'inversors i consumidors activarien l'economia i, al final, l'Estat recaptaria més. Aquesta beneïda seqüència suposa que: a) les decisions d'invertir depenen de manera essencial dels ingressos disponibles, b) que el consum en temps de crisi també depèn d'aquests ingressos. En la realitat no es compleixen ni a) ni b), perquè en temps de crisi el que influeix en les decisions d'invertir i consumir són les expectatives que es tenen sobre el curs de l'economia en el termini curt i mitjà, que el PP ja s'ha encarregat de pintar molt negres. La lògica de la corba de Laffer es basa en un comportament i una argumentació que han estat desmentits una vegada i una altra pels fets, a la qual, no obstant, la dreta universal s'aferra per aconseguir abaixar els impostos tant com toqui. Reagan es va deixar influir per la corba de Laffer, va abaixar els impostos, i va acabar amb un dèficit fiscal del 6 % del PIB el 1985, el resultat lògic d'aplicar una fal·làcia a la conducció de l'economia.